

Druhosev

2920, Poslední rok prvního věku

Knihy pátá

napsal Carlovac Townway

10. Druhosev 2920

Císařské Město, Cyrodiil

"Vojce císařská Milosti, řekl mocnář Versidue-Shaie, otevíraje s úsměvem dveře komnaty. "Už jsem tě dlouho neviděl. Měl jsem dojem, že jsi... zaneprázdněn půvabnou Rijjou."

Dopřává si koupel v Mir Corrup, odvětil císař Reman III. zkroušeně.

Pojď dál, prosím.

Dospěl jsem do bodu, kdy mohu věřit jen třem lidem: tobě, svému synovi a Rijje, pronesl císař podrážděně. "Má rada není ničím víc než jen bandou špehů."

O čem si chceš promluvit, Tvoje císařská Milosti? zeptal se mocnář Versidue-Shaie soucitně a zatáhl silné závěsy. Tím potlačil všechny zvuky přicházející zvenku. Utichly zvuky kroků po mramorové podlaze i ptačí zpěv z jarních zahrad. Zjistil jsem, že nechvalně proslulá travička z kmene Orma z Černého močálu zvaná Drapla byla s armádou na Caer Suvio v době, kdy jsme se tam utábořili a můj syn byl otráven. Před bitvou v Bodrumu. Jsem si jist, že by raději zabila mě, ale nenaskytla se jí k tomu příležitost, soptil císař. "Rada tvrdí, že než ji obžalujeme, bychom měli získat důkazy."

To je zcela pochopitelné, řekl mocnář zamyšleně. "Zvláště v případě, že je do toho někdo z nich zapletený. Měl bych takový návrh, Tvoje císařská Milosti."

Ano? pronesl Reman netrpělivě. "Sem s ním!"

Řekni radě, že od té záležitosti ustupuješ, a já vyšlu stráž, aby tu Draplu vystopovala a sledovala. Uvidíme, kdo jsou její přátelé, a možná odhalíme víc o tom, kdo a proč usiluje o tvůj císařský život.

Ano, řekl Reman se spokojeným výrazem. "To je základ, zjistit, kdo za tím spiknutím stojí, ať už je to kdokoli." Bezpochyby, Tvoje císařská Milosti, usmál se mocnář, roztahuje závěs, aby mohl císař odejít. Venku v předpokoji čekal syn Versidue-Shaie, Savirien-Chorak. Chlapec se císaři uklonil a pak vstoupil do mocnářovy komnaty.

Máš potíže, otče? zašeptal akavirský hoch. "Zaslechl jsem, že se císař dozvěděl o té travičce, nevzpomenu si na její jméno."

Umění řečnictví, můj chlapče, odvětil Versidue-Shaie svému synovi, "spočívá v tom, že říkáš, co tví posluchači chtějí slyšet, způsobem, který je přiměje k tomu, aby udělali, co od nich potřebuješ. Musím Draple poslat dopis a přimět ji, aby pochopila, že pokud se nebude řídit pokyny, riskuje mnohem víc svůj život než náš."

13. Druhosev 2920

Mir Corrup, Cyrodiil

Rijja se s rozkoší ponořila do bublajícího horkého pramene a vychutnávala si, jak její kůže štípe, jako by ji odíraly miliony drobných kamínků. Kamenná police nad její hlavou ji chránila před mrholením, zároveň však vpouštěla dovnitř veškeré sluneční světlo, které sem prosvítalo mezi větvemi stromů. Byla to idylická chvíle v idylickém životě. Jakmile skončila, věděla, že se její krása zcela obnovila. Jediné, co teď potřebovala, byl doušek čisté vody. Voda z pramene, přestože nádherně voněla, neustále chutnala po křídě.

Vodu! zakřičela na svou služebnou. "Vodu, prosím!"

Vychrtlá ženština s očima převázanýma hadrem k ní doběhla a postavila na zem měch s vodou. Rijja se chystala zasmát ženině úzkoprsosti (sama se za své nahé tělo nestyděla), pak si však mezi ohyby hadru všimla, že stařena vůbec nemá oči. Vyhlížela jako jedna z těch příslušnic kmene Orma, o kterých Rijja slyšela, ale nikdy je neviděla. Jelikož se rodily bez očí, jejich ostatní smysly dosahovaly nevidaných schopností. Pán Mir Corrup najal velmi cizokrajné služebnictvo, pomyslela si.

Za okamžik žena odešla a Rijja na vše zapoměla. Zjistila, že je velmi těžké soustředit se na něco jiného než na slunce a vodu. Otevřela zátku, ale voda uvnitř měla podivný kovový pach. Najednou měla pocit, že není sama.

Paní Rijjo, řekl kapitán císařské stráže. "Jak vidím, už ses s Draplou seznámila?"

Nikdy jsem o ní neslyšela, zadržla se Rijja, která se zatím nestačila rozčlílit. "Co tady děláš? Tohle tělo není určeno pro tvé chtivé oči."

Nikdy jsi o ní neslyšela, ale my jsme ji s tebou před okamžikem zastihli, řekl kapitán, zvedl vak s vodou a přičichl si k němu. "Donesla ti svůj ichor, že? Chtělas s ním otrávit císaře?"

Kapitáne volal jeden ze strážců, který k němu rychle přibíhal. "Nemůžeme tu Argonianku najít. Vypadá to, že zmizela v lese."

Ano, v tom jsou opravdu dobří, řekl kapitán. "Na tom ale nezáleží. Máme její spojenkyni u dvora. To Jeho císařskou Výsost určitě potěší. Chopte se jí."

Když kapitán tahal svíjející nahou ženu z lázně, začala pronikavě křičet: "Jsem nevinná! Nevím, co se to tu vlastně děje, ale nic jsem neprovedla! Císař tě za tohle připraví o hlavu!"

Ano, dokážu si představit, že by to udělal, zasmál se kapitán. "Kdyby ti uvěřil."

21. Druhohev 2920
Gideon, Černý močál

rčma U Supa a svině patřila k onomu typu zapadlých míst, jaká si Zuuk pro podobné rozhovory oblíbil. Kromě něj a jeho kumpánů tu v tmavé místnosti bylo jen pár mořských vlků, a ti byli tak opilí, že byli víc v bezvědomí než při smyslech. Špína na podlaze patřila k tomu druhu, který byste raději čichali, než viděli. Ve vzduchu se vznášel dusivý prach, který zabraňoval slunečním paprskům proniknout do nálevny.

Máš zkušenosti s tvrdým bojem? zeptal se Zuuk. Za tenhle úkol je dobrá odměna, ale nese to značná rizika."

Samozřejmě že mám bojové zkušenosti, odpověděl Miramor povýšeně. "Byl jsem v bitvě o Bodrum, je to jen dva měsíce. Jestli zvládneš svou část a císař bude projíždět přes Dozský průsmyk jen s minimálním doprovodem v den a v čase, na jakém jsme se domluvili, pak svou práci odvedu. Jen musíš zajistit, aby necestoval v přestrojení. Nehodlám povraždit každou karavanu, která tamtudy bude projíždět, jen pro případ, že by v ní náhodou mohl být i císař Reman."

Zuuk se zasmál a Miramor se zahleděl do Kothringovy zamyšlené tváře. Tenhle typ mužů měl rád: dokonale sebejisté profesionály.

Ujednáno, řekl Zuuk. "A pak dostaneš zbytek zlata."

Zuuk na stůl mezi ně postavil velkou truhlu. Splnil svůj úkol.

Ještě minutu, než odejdeš, řekl Zuuk. "Nechci, abys mě sledoval. Tvoji zaměstnavatelé si pro případ, že by tě chytili a vyslychali, přejí zůstat v anonymitě."

S tím nemám problém, řekl Miramor a objednal si další rum.

Zuuk projížděl přečpanými křivolakými uličkami Gideonu a jak on, tak jeho kůň byli rádi, když se dostali přes bránu a město nechali za sebou. Hlavní cesta do hradu Hiovese byla jako každé jaro zaplavená. Zuuk však znal kratší cestu přes hory. Jel rychle mezi mechem obrostlými stromy a skalami pokrytými zrádným slizem a u hradních bran byl za dvě hodiny. Nemeškal ani vteřinu a vystoupal k Taivině komnatě na vrchol nejvyšší věže.

Co si o něm myslíš? zeptala se císařovna.

Je to pomatenec, odpověděl Zuuk. Ale přesně to na takový úkol potřebujeme."

30. Prvosev 2920

Pevnost Thurzo, Cyrodiil

ijja křičela a křičela a křičela. Ve své cele mohla rozprávět leda tak s obřimi šedivými kameny, které sice obrostly mechem, ale držely pevně na svých místech. Strážce venku ji neposlouchaly, stejně jako si nevšímalý ostatních vězňů. Císař dlel v hlavním městě, jež odsud bylo na míle vzdáleno, a k jejímu křiku o nevinosti byl hluchý. Křičela, ačkoliv věděla, že už jí nikdo nikdy nebude naslouchat.

31. Prvosev 2920

Průsmyk Kavas Rim, Cyrodiil

plynuly už dlouhé dny a týdny od okamžiku, kdy Turala naposledy spatřila lidskou tvář, ať už Cyrodiilana, nebo dunmerana. Kráčela po cestě a přemýšlela o tom, jak je zvláštní, že se tak opuštěné místo jako Cyrodiil stalo císařskou provincií, sídlem samotného císaře. Dokonce i bosmer ve Valenském lese musel mít víc obyvatel než tenhle Nitrozemský les.

Ve vzpomínkách se vracela zpět časem. Jak dlouhá doba uplynula od chvíle, kdy přešla hranici z Morrowindu do Cyrodiilu? Měsíc, dva? Teď je mnohem chladněji, ale bližší pojem o čase neměla. Strážce se chovaly přísně, ale jelikož u sebe neměla žádnou zbraň, nechaly ji projít. Od té doby potkala několik karavan, dokonce dostala něco k jídlu od několika dobrodruhů, kteří se tu na noc utábořili. Nepotkala však nikoho, kdo by ji svezl do města.

Turala si odmotala šálu a táhla ji za sebou. Na okamžik měla dojem, že za sebou někoho zaslechla, a otočila se. To se však jen na větví usadil pták a vydal zvuk, který nebyl nepodobný lidskému smíchu.

Pokračovala v chůzi, ale pak se zastavila. Něco se stalo. Dítě v jejím břiše kopal už nějakou dobu, ale tentokrát to byl jiný druh křečí. Se zasténáním se odpotácela k okraji cesty, kde se zhroutila do trávy. Čas jejího dítěte nadešel.

Lehla si na záda a zatlačila. Přes slzy bolesti a zmaru však sotva viděla. Jak se mohlo tohle stát? Jak je možné, že rodí divočině sama a bez pomoci dítě, jehož otcem je vévoda z Žalovínu? Křik, kterým dala průchod svému vzteku a agónii, vyplašil ptáky v korunách stromů.

Pták, jenž se na ni před chvílí smál, teď sletěl dolů na cestu. Zamrkala, pták zmizel a na jeho místě nyní stál nahý elf. Nebyl tak tmavý jako dunmeran, ale ani tak světlý jako Altmeran. Najednou věděla, že to je Ajleid, divoký elf. Turala zakřičela, ale muž jí nedovolil vstát. Po několika minutách ucítila úlevu a pak upadla do bezvědomí.

Když se vzbudila, neslyšela žádný dětský pláč. Dítě bylo čisté a leželo po jejím boku. Turala svoji holčičku zvedla a poprvé v tomto roce pocítila, jak jí po tvářích stékají slzy štěstí.

Zašeptala do korun stromů: "Děkuju" a s novorozenětem v náručí se vydala po cestě na západ. Rok se přehoupl do Prostředníku.